

Referans Mektubu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Temmuz 2019

“Doğmuş olmak bir referans mektubunu nereye ve kime götüreceğini bilememektir.” (Nilgün Marmara)

Sevecen bir iklim bellediğim yalnızlığım; kök hücrelerinde muhalif düşlerin, tedirgin mealim öykündüğüm satırların da doğasında bir yatır meziyetine nail olmak adına sıradanlığın sıra dışılığına haizim.

Müsebbibi ne ise.

Müvekkili sadece satırların azizliğinde.

Ve şehrin surlarına öykündüğüm belki de canlı cesedime en uygun yerleşkeyi aradığım.

Suskun insanlar topluluğu ne zamanki dert bürüse ömrümü.

Suskuların hacminde sürrealist cesaretimle mesken bildiğim şu vefalı boş sayfa.

Aşka hürmet edip; saklı mizacımı içimde eritip ve mum gibi sıcaklığımla sadece üreyen acıları çoğalttığım bir de taziyeler sunduğum gökyüzü.

Aşkın ırmaklarında acılar saklı; acıların tohumunu dün dikmişler ve bilinmezliğin sırrına vakıf, kalan aklımla ömrümü daha ne kadar heba edeceğim yüzyılın sorunu iken.

Doğduğum yirmi yüzyıl ve de içinde bulunduğum.

Daha dalya demediğim ömrün aslında bir asra denk düştüğü bir de gözümünden düşen türevi yanılgıların.

Lale devrindeyim.

Lakin gül bahçemde muhalif çiçeklerce işgal edilmiş olmanın verdiği hüznle çiçeklerimi yoluyorum

Aşkın mezarına bandığım rahmeti belki de içimdeki çarpım tablosunu çubuklarla y/arıyorum.

Ölümün makamında sırlar saklı, sevgili Nilgün.

Aşkın tırpanı hazin bir reçete: edimlerde saklı rehavet; hilkat garibesi esaret...

Diyemediklerimi yığıyorum denenleri es geçip.

Aklımın nadasa kalan kullanılmayan kütlesinde buzdağından yeni gemiler inşa ediyorum az sonra demir alacak sanrı yüklü cahil cümlelerin cürümü iken düştüğü ile kalmayıp düşüren de gözden.

Aklıma mukayyet olmanın şevkiyle bir de özüme sahip çıkıp sevgiye aç olduğum mevsimin özüyle.

Kaçtığım; kaçındığım.

Serdiğim; serpildiğim.

Aklın hümayunu mu yoksa şehri olmayan şehir sakinleri ve illa ki terk mi edilmeli ruhun tezahürü üç beş çiçekle sınırlı değilken?

İsmimde saklı yetim bir hece ve aşka dair bir özlem filan da değil gülümsememe vesile sadece içimi tırmalayan yavru kediler ve viyaklayan bir çocuğun güncesi ve ben hangi akla hizmet yazmayı ve yaşamayı şiar edinmişken.

Tebaası olmalı illa ki bedenimin ve uzuvlarımda kopuk nidalar saklanmalı bestelenmek üzere.

Sahibi olduğum.

Sevap bildiğim.

Serap gördüğüm.

Aşkın hâkimiyeti kimde ise.

Tükenişin kitabını yazıyorum ve de hayatın.

Mutluluğun izini sürüyorum bir de şehla düşlerin.

Kıran kırana geçiyor günler ve ömür ve sebepsizce dönüyor insanlar sırtlarını: enselerindeki dövmelere rast geliyorum ne zamanki uğurlamak için kapıya çıksam.

Canlı cesetleri resmediyorum göğün tapınağı hangi kuş yuvası ise Rabbimi g/özlüyorum.

Unutulmuşluğun değil de yanlış anlaşılmanın cezasını çekiyorum; ellerimde kırmızı bilyeler bir de tufanı yüreğin hatta hümayunu heceler ve bir başkaldırı iken içimdeki hitap etme arzusu.

Hala inanıyorum oysa: toplumun ve dünyanın hala kokuşmadığına ve yaşanılır bir yer olduğuna inanıyorum.

Hüzünlerin asması.

Asma bahçesinde ömrün.

Ömrün sınırları illa ki ihlal edilirken.

Su dokunda kazıdığım heceler var üstelik hecelemediğim bilakis laterna gibi konuştuğum ve kovuşturduğum.

İsyan bayraklarını açsam neye yarayacak ki üstelik tüm isyanım kendime iken?

Cesaretimi toplayıp merhaba dediğim kim ise... selamın dokusunda ve geri dönümünde illa ki kırık heceler ve can parçaları.

Efsunlu yüreğimde illa ki tapınan melekelerim.

Arz ettiğim ama talep edemediğim.

Ve arz-talep dengesini bizzat benim bozduğum.

Bozguna uğrayan da değil bozguna uğrattığım insanlar ve sevmekten, inanmaktan mütevellit...

Sorular durağında kapış kapış kompartımanlar ve ters yöne oturup yanlış bir yol tuttuğumu fark edip koşa koşa indiğim.

Muhitimde zebaniler; yüreğimde elyaf düşler aslında sanrıların sancılı ölümü ve gerçekler boy verirken.

Değer yargılarını sorguluyorum yeniden ve biteviye adapte olmaya ç/alıştığım değersizlik.

Kayyum atanmış şehre ve yüreğime ne de olsa şehri İstanbul'un ruh ikiziyim: enkaz devir aldığım ve asla enkaz devretmek istemediğim için içimde yol bakım çalışmalarına bizatihi Tanrıyı atadığım.

Günah çukurunda boğulmamak adına belki de ve bilmeden işlediğim her günah için her gün yüz şiir yazmayı talep ettiğim ilham perim.

Koyultularında ruhun beyaz zambaklar açsın diye emsalsiz bir gök kuşağına sahip olup pay etmek adına ruhumda ayyuka çıkmış bir özlem iken içimin başşehri ve sanrı meclisine tahakküm edip gerçekleri asla çarpıtmadan arındığıma biat gazez cümleler.

Beyitler içimdeki aşka tanık.

Aşk ise muzdarip iken.

Bir öğünde kaç teknil hikmet arz ettiğim...

Bir çekimde tüm günahlarımı atfettiğim.

Zamanla nazımı niyazımı; eşkâlimle ruhumu banıp da ve gerisini getiremediğim mutluluk hayalleri.

Farkındalık ilkesinde kayıtlı bir şura gibi ve şuurum gidip gelirken mersiyeler adadığım insanlık.

Yaşamak adına sevmekle iştiğal; sevmekle acı çekmeye aday ve adaylığımı çektiğim düş seçimi.

Şimdi yokluğun ve korunda indirdiğim hatimlerin ben munis bir heceden alıp da başımı ve kaygılarımı çürütüp içimde bir kura çekimi yapıp apışıp kaldığım he ihanette başını çekiyorum acılar koğuşunun.

Meali kayıp tüm metinlerin ve emsalsiz yüreğimin de şahlandığı bir batarya kadar kabıma sığamazken ve gün bana özürlerini sunarken...

Ve şairin dediği gibi:

“Biz niye kendi zamanlarımızı yaşamıyoruz?”

Niye hep başka zamanlar ve hep başka kendimiz?”